

Grønland og fiske Torsk og sælge den herhjemme til denne Pris. Det er just Priserne, der i Øjeblikket gør Vanskelighederne for Fiskeriet store. Der er meget store Vanskeligheder paa Island som Følge af svigtende Priser, det samme har været Tilfældet i lang Tid paa Færøerne, og jeg kan tilføje, at for vort Vedkommende, for den grønlandske Handels Vedkommende, er Forholdet dette, at vel er det meget glædeligt at se, at der i Aar har været dobbelt saa stort Fiskeri ved Grønland som i Fjor, men paa hvert eneste Kilogram, der er fisket og sendt herved, og som den danske Stat jo paa Forhaand har maattet købe og betale, sættes der nu Penge til.

At det har været vanskeligt at klare sig for dem, der med langt større Muligheder end vi har forsøgt sig paa Grønland, vil fremgaa af følgende: I 1925 var der 33 norske Skibe, hvoraf et meget stort, oppe i Davisstrædet for at fiske, men i Aar har der efter de Beretninger, vi hidtil har faaet, kun været 5 norske Skibe deroppe. Det ene af de norske Skibe, der var deroppe i Fjor, var en stor 3 000 t Dampet, „Oslo“, og den var udrustet meget omsorgsfuldt, den havde i hvert Fald ikke mindre end 10 Motorbaade paa Dækket, men Resultatet af dens Virke deroppe var utvivlsomt et betydeligt Tab, og i Aar har der kun været 5 norske Skibe deroppe, hvoraf det ene var et meget stort Skib, som var indstillet paa Helleflynderfiskeri. Hvorledes det er gaaet med dette Fiskeri, skal jeg ikke udtale mig om, men det er mig meddelt just i Gaar, at der i disse Dage er udbudt grønlandsk Helleflynder i Belgien til en Pris af 35 Kr. pr. Tønde, og jeg tør roligt paastaa, at selv om de fik det dobbelte af denne Pris, vilde de ikke have hentet denne Helleflynder hjem fra de grønlandske Farvande med Fordel.

Jeg har længe været klar over under Diskussionen om Fiskeriet oppe ved Grønland, at det, det til syvende og sidst maatte munde ud i, var Krav om Adgang til Søterritoriet. I Fjor stod Spørgsmaalet paa, at vi skulde indrette en Havn for de færøske Fiskere og for andre, som vilde fiske ude i Davisstrædet, og der blev saa indrettet en saadan Havn ved Ravns Storø, vesten for Frederikshaabs Isblink. Den har kun været besøgt af 3—4 Skibe, og nu klages der over, at Havnen er utilfredsstillende. Jeg gør opmærksom paa, at der er anlagt Radio-station der, og en Marineunderofficer er sendt derop for at være Stationens Bestyrer, og der er i det hele taget sørget for, at der

er det, som der skal være, for at Fiskerne kan ty ind i denne Havn, men de har ikke brugt den. Der klages over, at den er for langt borte fra de egentlige Fiskebanker, og man forlanger ikke een, men flere Havne mere. I Virkeligheden er Forholdet det, at man aldrig bliver tilfreds, medmindre man kan faa Lov til at gaa ind til Kolonierne, navnlig Holstensborg, Godthaab, Sukkertoppen og Fiskesnæsset, men jeg kan ikke se, at det vil være foreneligt med den grønlandske Befolknings Interesser at lade andre end Grønlændere komme ind og fiske paa Territoriet.

Jeg vil dog tilføje for at forebygge enhver Misforstaaelse, at jeg med den største Sympati ser paa de Anstrengelser, som vore Landsmænd oppe paa Færøerne gør sig for at klare sig i Kampen for Tilværelsen, og jeg kan ogsaa sige, at jeg vil imødekomme denne Befolknings Krav om en bedre beliggende Havn end Ravns Storø, saafremt det er muligt at udpege en saadan længere Vest paa. Jeg er fuldkommen klar over, at den færøske Befolkning har vanskelige Kaar at arbejde under, og jeg er ogsaa paa det rene med, at dersom denne Befolkning ikke kan klare sig under et Fiskeri oppe ved Grønlands Kyst, er der neppe nogen anden Befolkning, der kan, men jeg beder om Forstaaelse for, at det er Danmarks Pligt at værne Grønlændernes Interesser, og det er vor Pligt ikke at tillade noget, der kan gøre det saa at sige umuligt for den grønlandske Befolkning at klare sig. Jeg vover at paastaa, at den grønlandske Befolkning ikke vil kunne leve paa Grønland, saaledes som Forholdene er nu, dersom den ikke kan skaffe sig Udkommet ved Fiskeri. Der er ingen Mulighed for, at den Befolkning, der nu lever paa Strækningen fra Holstensborg ned til Kap Farvel, kan leve der paa anden Maade end gennem Fiskeri, og derfor maa det være betænkeligt for enhver, der har Ansvar for denne Befolkning, at gaa med til Foranstaltninger, der kan komme paa tværs af denne Befolknings Interesser. Og naar vi hidtil har sagt og fremdeles siger, at det ikke gaar an at tillade andre at komme ind til Kysterne, ind i Fjordene og fiske, er det aldeles ikke for at opretholde et Monopol, som i sig selv naturligvis ikke har nogen Værdi, og som ikke kan finde noget andet Forsvar end dette, at det opretholdes til Fordel for den grønlandske Befolknings Interesser, men det er for at varetage den grønlandske Befolknings Interesser.

Den grønlandske Befolkning ser i Danmark sin Forsvarer, og den nærer principi-